

Innst. O. nr. 41

(1999-2000)

Innstilling fra samferdselskomiteen om lov om endringer i veglov 21. juni 1963 nr. 23 m.m.

Ot.prp. nr. 23 (1999-2000)

Til Odelstinget

SAMMENDRAG

Samferdselsdepartementet legger i proposisjonen fram forslag til endringer i vegloven av 21. juni 1963 nr. 23. Proposisjonen omhandler fire ulike tema.

Området for fylkesmannens klagekompetanse - opprettelse av § 11 nytt annet ledd

Saken gjelder klargjøring av området for fylkesmannens klagekompetanse i avkjørselssaker.

Bakgrunnen for lovforslaget er at fylkesmannen er klageinstans i avkjørselssaker for riksveger, jf. § 40 annet ledd siste punktum.

Plasseringen av klageregelen har skapt uklarhet om området for fylkesmannens klagekompetanse. Den skal ikke være begrenset til saker etter § 40, men også gjelde i forhold til §§ 41, 42 og 43. Disse bestemmelsene omhandler regulering av lovlig og ulovlig atkomst fra offentlig veg, samt gir bestemmelser om vedlikeholdsplikten. Siste punktum i § 40 annet ledd foreslås flyttet til § 11 som nytt annet ledd.

Oppheving av vegloven § 12 annet ledd

Saken gjelder oppheving av § 12 annet ledd om vegplanlegging.

Bakgrunnen for forslaget om å oppheve § 12 annet ledd om vegplanlegging er at det ikke lenger er behov for denne bestemmelsen fordi all vegplanlegging nå skal skje etter plan- og bygningsloven.

§ 12 første ledd foreslås opprettholdt da den kan sies å ha informasjonsverdi.

Ved lovendring i 1989 ble det vedtatt at planleggingssystemet etter vegloven skulle falle bort, etter en prøveperiode på 5 år. Det ble samtidig foretatt endringer i plan- og bygningsloven, jf. Ot.prp. nr. 51 (1987-1988).

Planer etter det gamle planleggingssystemet kan fullføres etter vegplanforskriftene.

Etter høring av proposisjonsutkastet, og merknader fra Miljødepartementet, er Samferdselsdepartementet enig i at det bør foretas en gjennomgang av overgangsbestemmelsene om vegplanlegging i plan- og bygningsloven.

Opprettinger. Merknader til de enkelte bestemmelsene

Saken gjelder retting av formuleringer og henvisninger i tilknytning til lov 18. desember 1995 om endringer i veglov.

Opprettingene gjelder til § 29, § 31 tredje ledd, § 40 tredje ledd og § 55 femte ledd. For å avskjære tvil om lovens forståelse foretas det redigering, opprettinger av formuleringer og henvisninger i forbindelse med forrige veglovrevisjon, lov 18. desember 1995 som ble sanksjonert 1. mars 1996.

Orientering om at det inntil videre ikke er behov for å utferdige forskrifter om klageordninger etter vegloven

I Ot.prp. nr. 60 (1994-1995) Om lov om endringer i veglov 21. juni 1963 nr. 23 foreslo departementet under omtalen av § 11

«at de nevnte forslag til endringer i hvem som skal være klageinstans presiseres i forskrifts form ved ny kgl. res. fastsatt i medhold av forvaltningsloven § 28 tredje ledd.»

Hovedregelen for klageordningen for enkeltvedtak fattet etter vegloven følger forvaltningslovens system. Unntakene er hjemlet enten direkte i vegloven, eller i forskrift til denne.

Departementet er etter en nærmere gjennomgang av klagesystemet etter vegloven kommet til at det ikke er behov for nærmere forskrifter for å presisere hovedregelen eller unntak som allerede går fram av enten vegloven selv eller forskrift til denne.

KOMITEENS MERKNADER

Komiteen har merket seg Miljøverndepartementet og Samferdselsdepartementet sine merknader til opphevelse av plan- og bygningslovens § 119 nr. 1 siste ledd, og at departementene kan akseptere at overgangsbestemmelsene om vegplanlegging i plan- og bygningsloven opprettholdes inntil konsekvensene av en slik endring er utredet.

Komiteen legger til grunn at Regjeringen kommer tilbake til Stortinget med en nærmere vurdering av vegplanlegging i plan- og bygningsloven før det legges opp til nødvendige lovendringer.

Komiteen viser i denne forbindelse bl.a. til merknader fra komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet og Høyre i Budsjett-innst. S. nr. 13 (1999-2000), og der det bl.a. heter:

«Flertallet er lite tilfreds med den lange tiden det tar før det foreligger en traséavklaring for mange vegprosjekter rundt om i landet.»

Komiteen vil også peke på at en forutsetning for at trasévalg kan skje innen rimelig tid, er ryddig og rask behandling også hos lokale myndigheter/aktører.

KOMITEENS TILRÅDING

Komiteen har ellers ingen merknader, viser til proposisjonen og rår Odelstinget til å gjøre slikt

vedtak til lov

om endringer i veglov 21. juni 1963 nr. 23

I

I veglov 21. juni 1963 nr. 23 gjøres følgende endringer:

§ 11 annet ledd skal lyde:

Fylkesmannen er klageinstans i avkjørslesaker for riksvegar.

§ 12 annet ledd oppheves

§ 29 fjerde ledd første punktum skal lyde:

Ved kryss i plan mellom

- 1) offentlege vegar,
 - 2) offentlege vegar og andre vegar som er opne for allmen ferdsle,
 - 3) offentlege vegar og *jernbane* eller sporveg,
- skal byggegrensa følge den rette linja mellom punkt på midtlina åt vegane (*jernbana*, sporvegen) 60 meter frå skjeringspunktet åt midtlinene ved kryss med riksveg og 40 meter frå skjeringspunktet ved andre kryss.

§ 31 tredje ledd skal lyde:

Vil eigaren eller rettshavaren ikkje etterkomme påbodet i første ledd innan den fristen som er fastsett i påbodet eller seinare, kan *vegstyremakta* syte for at arbeidet blir gjort. I så fall skal eigaren eller rettshavaren ha vederlag etter skjønn for skade og ulempe.

§ 40 tredje ledd første punktum skal lyde:

Vegkontoret kan krevje at avkjørsle frå riksveg eller fylkesveg skal byggast etter ein plan *det* godkjenner.

§ 55 femte ledd fjerde strekpunkt oppheves.

II

Loven trer i kraft fra den tid Kongen fastsetter.

Oslo, i samferdselskomiteen, den 27. januar 2000

Oddvard Nilsen

leder

Thore Aksel Nistad

ordfører

May Britt Vihovde

sekretær